

Arrest

nr. 250 445 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en afkomstig uit Tabriz (Iran). U bent een etnische Azeri en hebt een jongere broer M. (...). Uw vader is tegenwoordig met pensioen maar werkte tijdens zijn actieve beroepsloopbaan als militair bij Setad Mosjtarak, een Iraanse instelling die het Iraanse leger en Sepah (IRGC) samenbrengt.

U bent geboren als moslim maar u hebt nooit echt geloofd in de islam. U aanvaardde wel sommige aspecten van dat geloof omdat u in Iran woonde. In de elfde maand van 1396 (Perzische kalender, stemt overeen met januarifebruari 2018 volgens onze kalender) vertrok u naar Turkije om er te werken. In Akсарay, een wijk in Istanbul, leerde u M. (...) kennen. Hij was ook een Iraniër en vertelde u dat hij naar de kerk wilde gaan in Turkije. Hij vroeg u om met hem mee te gaan naar de IBC kerk die zich recht

tegenover de ambassade van Groot-Brittannië bevond. U wist niets van de kerk of de godsdienst maar werd aangetrokken door het gedrag van de mensen, dat vriendelijk en liefdevol was. In de IBC kerk leerde u S. (...) kennen, een van de verantwoordelijken van de kerk. Hij stelde voor dat u hem een seintje zou geven als u eenmaal beslist had om het christelijke geloof te aanvaarden. In de derde maand van 1397 (mei-juni 2018) stelde S. (...) voor om voor u het verlossingsgebed te lezen. Sindsdien ging u elke zondag naar de kerk. Hij gaf u ook een bijbel en een geheugenstick waarop verschillende christelijke liedjes stonden. In de periode van het offerfeest, in de zesde maand van 1397 (augustus-september 2018), besloot u om terug naar Iran te gaan. Aan de grens werd u gefouilleerd en uw auto doorzocht. Uw bijbel werd gevonden en in beslag genomen, maar de geheugenstick werd niet gevonden. U werd ondervraagd in een politiekantoor en uw documenten werden gekopieerd. U besloot vervolgens om in Iran te blijven en daar te werken samen met uw neef A.R. (...). U vertelde aan uw vriend A. (...) dat u in Turkije naar de kerk geweest was en u vroeg hem waar u in Iran naar de kerk kon gaan. A. (...) stelde voor dat u in het ouderlijk huis van zijn ouders in Jolfa religieuze bijeenkomsten zou bijwonen. U woonde in totaal twee keer zulke bijeenkomsten bij. Verder praatte u ook over uw nieuwe geloof met uw ouders en uw neef A.R. (...) en liet u religieuze liedjes spelen op uw werkplaats. Uw vriend O. (...) kwam geregeld langs op de werkplaats en hoorde daar dat u christelijke liedjes speelde. U wist dat O. (...) voor de Basij werkte maar vertelde hem niettemin over uw nieuwe geloof en uw kerkbezoek in Turkije omdat u vond dat het uw taak was om de blijde boodschap te proberen verspreiden. In de tiende maand van 1397 (december 2018 – januari 2019) werd u door uw vader gecontacteerd omdat leden van de lokale Basij op uw werkplaats naar u op zoek waren. U was op dat moment zelf voor het werk in Ajabshir met uw neef A.R. (...). U besloot uit voorzorg bij uw neef te blijven slapen. Later belde uw vader terug en zei hij dat u Iran moest verlaten. Hij bracht u in contact met een smokkelaar die u hielp om te vertrekken vanuit Ghotour. De afspraak was dat u illegaal de grens zou oversteken en voor een tijdje in Turkije zou verblijven. U zou vervolgens terugkeren naar Iran zodra de kust veilig was. Nadat u Iran had verlaten vertelde uw vader een paar keer dat er problemen geweest waren in Iran. Hij zei dat O. (...) een paar keer op zoek naar u was geweest. Verdere uitleg gaf hij niet. Na drie maanden in Turkije, op Iraans nieuwjaar (21 maart 2019), vertrok u met een rubberboot naar Griekenland. Daar werd u onderschept en gedwongen een verzoek om internationale bescherming in te dienen, anders zou u gedeporteerd worden. In Griekenland bezocht u de kerk van moeder Kommi, waar het heilig boek werd onderwezen. U besloot niet te wachten op de afhandeling van uw verzoek in Griekenland. Op 16 juli 2019 vloog u naar Amsterdam (Nederland) met een (ver)vals(t) Noord-Iers paspoort. U diende in Nederland geen verzoek om internationale bescherming in omdat de smokkelaar u vertelde dat de kans groot was dat ze u zouden terugsturen. U kwam naar België op 21 juli 2019 en diende op 22 juli 2019 hier een verzoek om internationale bescherming in. In België bezoekt u sinds tien maanden wekelijks de 'City of the Living God' kerk in Brussel en in Turnhout, geleid door pastoor H.M. (...). U doet ook wekelijks aan Bijbelstudie. Bij terugkeer naar Iran vreest u door het regime vervolgd te worden omwille van uw bekering naar het christendom.

U bent in het bezit van uw legerdienstkaart, uw shenasnameh (geboorteboekje), uw karte melli (nationale kaart), een kopie van uw Iraans paspoort en een Belgisch rijbewijs. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u tevens de volgende documenten neer: een kaart en bijhorend diploma van uw opleiding tot schrijnwerker, een instapkaart van een vlucht van Griekenland naar Nederland, een doopcertificaat afkomstig van 'The City of the Living God' in Turnhout, twee steunbrieven geschreven door pastoor H.M. (...) die voorganger is in deze kerk, christelijke verzen in het Farsi afkomstig van de kerkgemeenschap die u bijwoont, een foto waarop u zichtbaar bent in een kerk, een screenshot van WhatsApp dat aangeeft dat u gebeld werd door een niet nader geïdentificeerd nummer en een bewijs van de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legde vooreerst tegenstrijdige verklaringen af over het aantal verplaatsingen dat u maakte tussen Iran en Turkije, over de duur van uw laatste verblijf in Iran en over de datum waarop u de laatste keer Iran

verliet. Zo gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal tot twee maal toe aan dat uw definitieve vertrek uit Iran plaatsvond twee maanden nadat u vanuit Turkije naar Iran was teruggekeerd (NPO p.16, NPO p.20). In werkelijkheid was u echter veel langer dan twee maanden in Iran. Uw terugkeer naar Iran vanuit Turkije vond volgens uw eigen verklaringen immers plaats in de periode van het offerfeest van 1397 (het offerfeest viel dat jaar op 21 t.e.m. 24 augustus 2018, zie info dossier). Dit stemt overeen met de stempels in uw paspoort, die aangeven dat u vanuit Turkije naar Iran terugkeerde op 20 augustus 2018. Volgens uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken gaf u twee verschillende data van vertrek uit Iran op. Bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal gaf u aan uit Iran te zijn op 22 december 2018 (Vragenlijst CGVS, dd. 03/09/2019, vraag 3.5, p.3). Daarnaast gaf u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken tevens te kennen uit Iran vertrokken te zijn in de maand januari van 2019 (verklaring DVZ, vraag 37). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer te zijn vertrokken zes of zeven dagen voor Kerstmis 2018 (Notities persoonlijk onderhoud - NPO, dd. 09/07/2020, p.4). Ofschoon u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf met de hulp van een smokkelaar via de bergen (illegaal) de grens met Turkije te zijn overgestoken, geeft een stempel op uw paspoort daarentegen aan dat u op 6 december 2018 legaal het land verliet (NPO, p. 17). U gaf in dit verband te kennen dat deze datum in uw paspoort één of twee dagen later door de smokkelaar moet zijn aangebracht, wat op zich maar weinig overtuigt (NPO, p. 14). Ongeacht de tegenstrijdigheden aangaande uw vertrekdatum en de wijze van vertrek uit Iran betekent dit dat u niet twee maar bijna vier maanden in Iran verbleef voor uw definitieve vertrek. Uw verklaringen over uw andere verplaatsingen tussen Iran en Turkije zijn bovendien inconsistent met de stempels in uw paspoort. Zo beweerde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u in totaal slechts twee keer heen en weer reisde tussen Iran en Turkije reisde (eenmaal als toerist en eenmaal om er te werken) en dat de derde reis van Iran naar Turkije uw definitieve vertrek uit Iran markeerde. Na uw terugkeer op 20 augustus 2018 (periode van offerfeest) probeerde u volgens uw eigen verklaringen terug te keren naar Turkije maar werd u tegengehouden aan de grens omdat u geen geldig visum had (NPO p. 11, NPO p.18). Deze mislukte poging komt overeen met een door de Iraanse autoriteiten vernietigd paspoortstempel op 12/11/2018. Uw paspoortstempels geven echter aan dat u een derde keer heen en weer reisde tussen Iran en Turkije van 2 tot 4 september 2018. Het feit dat zowel Iran als Turkije u toelieten om in september 2018 op en af te reizen, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u na augustus 2018 door visumproblemen niet kon terugkeren naar Turkije niet ten goede. Dit geldt des te meer doordat u tijdens uw gehoor op geen enkel moment gewag maakte van deze tweedaagse verplaatsing tussen Iran en Turkije in september 2018. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling te staan.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagde om uw bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken. U legde in dit verband namelijk verschillende onaannemelijke en inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u enerzijds dat noch uzelf, noch uw familie in de islam geloofden, dat u deze religie ook niet praktiseerde en dat er in uw familie enkel naar de moskee gegaan werd omdat de Iraanse cultuur dat vereiste (NPO p.4). Gevraagd waarom u zich, gezien uw achtergrond als ongelovige, bij uw bezoek in Turkije interesseerde in het geloof dat uw vriend M. (...) aanhing, antwoordde u even later dat iedereen op zoek is naar een manier van leven, een religie en dat een leven zonder religie niet mogelijk is (NPO p.17). Voor iemand die zelf nooit enige religie praktiseerde is dat een hoogst opmerkelijke uitspraak. Uw verklaringen aangaande uw bekering blijven verder ook enorm oppervlakkig en geven geenszins de indruk van een diepgaande geloofsovertuiging. Zo stelde u aangetrokken te zijn door het christendom omdat de mis van de christenen een feest is terwijl de bijeenkomsten van moslims enkel draaien om rouwen en huilen (NPO p.17). Dit is weinig ernstig. U onderbouwde uw afkeer van de islam verder door te stellen dat islamitische landen allemaal oorlog hebben. U verwees naar problemen tussen sjiïeten en soennieten, naar het feit dat er separatisme bestaat en dat Turkije een stuk van uw land wilt innemen (NPO p.17). Deze verklaringen zijn echter zeer oppervlakkig en weinig concreet en doorleefd. U verklaarde daarnaast ook dat uw afkeer van de islam werd versterkt doordat u door uw gelovige, religieuze familie werd afgewezen en min of meer geëxcommuniceerd omdat u niet zoals hen dacht (NPO p.17). Dit is in tegenspraak met uw eerdere verklaring dat uw familie net zomin als u in de Islam geloofde (NPO p.4). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid werd gewezen, beweerde u plots dat het de tweedegraadsfamilie was die uit uitsloot, de tantes en ooms. Als ze iedereen uitnodigden, nodigden ze u nooit uit (NPO p.17). Ook dit is weinig ernstig: als uw gebrek aan geloof in islam werkelijk de reden zou zijn voor uw excommunicatie door uw tweedegraadsfamilie, zouden uw ouders, die evenmin als u geloofden in islam, evenmin uitgenodigd worden op deze bijeenkomsten. U beweerde daarentegen dat u als enige van de familie niet uitgenodigd werd. Nogmaals gevraagd om het verschil tussen uw nieuwe geloof en de islam uit te leggen, verklaarde u dat u in de islam nooit liefde en vriendschap zag (NPO p.22). Deze stroeve

verklaringen aangaande de redenen voor uw beweerde bekering naar het christendom, ondermijnen de oprechtheid ervan.

De oprechtheid van uw bekering komt verder ook in het gedrag doordat u, ondanks het feit dat u de IBC-kerk in Turkije gedurende in totaal ongeveer zes maanden elke zondag bezocht, zeer weinig over de IBC-kerk in Istanbul wist te vertellen. Zo wist u niet waar de afkorting IBC voor staat (NPO p18), wist u niet of de kerk een website had (NPO p18) en kon u ook niet vertellen of deze kerkgemeenschap een bepaald symbool had of een vlag (NPO p24). Zowat de enige informatie die u over de IBC-kerk kon geven, was dat ze zich in de wijk Aksaray bevond, recht tegenover de ambassade van Groot-Brittannië (NPO p.16). Volgens informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, telt de International Baptist Convention (www.ibc-churches.org) geen enkele eigen kerkgemeenschap in Istanbul of Turkije. U gaf evenmin aan dat het hier om een baptistenkerk zou gaan. U slaagde er voorts ook niet in enig begin van bewijs neer te leggen ter staving van uw religieuze activiteiten in Turkije. Ofschoon u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal aangaf over foto's van uw religieuze activiteiten in Turkije, alsook over een geheugenkaart met liedjes, videofragmenten en teksten van deze kerk te beschikken, slaagde u er evenmin in deze voor te leggen (NPO, p. 19). Dit ofschoon u herhaaldelijk werd aangemaand deze over te maken aan het Commissariaat-Generaal. U stuurde weliswaar een foto door waarop uzelf te zien bent in een verder lege kerk. Aan deze foto kan echter geen enkele bewijswaarde toegekend worden, aangezien deze niet gelinkt is aan uw verblijf in Turkije en om het even waar ter wereld gemaakt kan zijn. Gevraagd of u naast het voornoemde beeldmateriaal ook documenten kon voorleggen die uw bekering tot het christendom in de IBC-kerk in Turkije zouden kunnen staven, antwoordde u dat dit niet mogelijk was omdat Iraniërs in Turkije niemand mogen dopen. U beweerde daarnaast ook over de telefoonnummers van S. (...) en de pastoor uit Turkije te beschikken, maar hen niet te kunnen vragen om een brief omdat hun kerk geen aanbevelingsbrieven mag schrijven (NPO p19). U wist echter niet te vertellen door wie en om welke reden zo'n verbod was ingesteld. Gezien het belang die deze documenten zouden kunnen hebben voor het ondersteunen van uw verzoek, kan er van u verwacht worden dat u zich minstens zou geïnformeerd hebben over de redenen voor dit verbod. Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt het ongeloofwaardig dat u in de IBC-kerk in Aksaray, Istanbul gedurende zes maanden wekelijks een misviering zou bijgewoond hebben. Hierdoor kan ook aan uw bekering in Turkije geen enkel geloof meer gehecht worden.

Aangezien aan uw bekering tot het christendom geen geloof meer kan gehecht worden, kan evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen met de autoriteiten die u zou ondervonden hebben bij uw grensovergang van Turkije naar Iran (omwille van het bezit van een bijbel) en uw problemen met de autoriteiten in Iran zelf (omwille van uw bekeringsdrang).

In verband met de door u beweerde vervolgingsfeiten in Iran vallen verder ook verschillende bijkomende tegenstrijdigheden en inconsistenties op te merken in uw relaas.

Zo is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u het niet nodig vond om na te gaan hoe uw vriend O. (...) dacht over bekeerlingen, voor u hem over uw eigen bekering vertelde (NPO p.23). U wist dat O. (...) erg gelovig was en dat hij deelnam aan verschillende religieuze feesten en rituelen. Bovendien wist u dat hij lid was van de Basij. U wist ook dat de Basij in het algemeen erg gelovig zijn en dat zij gehecht zijn aan hun standpunt dat bekeren naar het christendom niet mag (NPO p.23). U weet ook dat zij hardhandig optreden tegen personen die blijven weigeren terug te keren of zich te 'herbekereren' tot de islam (NPO, p. 23). U was er zich ook terdege van bewust dat een openlijke bekeringsdrang niet aanvaard wordt door de Iraanse autoriteiten. Zo verklaarde u, gevraagd waarom u een bijbel bij zich had bij het oversteken van de Turks-Iraanse grens, dat het bezit van een bijbel niet strafbaar is in Iran, tenzij iemand begint de Blijde Boodschap te verspreiden (NPO p.18). In het licht van dit door u gekende risico is het dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat u het risico zou nemen om christelijke liedjes af te spelen in het bijzijn van O. (...) en dat u O. (...) openlijk zou vertellen over uw bekering en uw kerkbezoek in Turkije, zonder zelfs maar na te gaan wat O. (...) 's persoonlijke standpunt was over bekeerlingen. U rechtvaardigde dit roekeloze gedrag door te stellen dat O. (...) een vriend van u was en dat u nooit had kunnen vermoeden dat hij u in problemen zou brengen (NPO p.20). Bovendien was het uw plicht als christen om uw geloof bekend te maken. U moest dit doen, gevaar of geen gevaar (NPO p.23). Deze verklaring valt echter niet in overeenstemming te brengen met de constatacie dat u, op uw familie na, slechts drie personen in Iran inlichtte over uw bekering. Behalve O. (...) en uw neef A.R. (...), met wie u dagelijks werkte, praatte u enkel over uw bekering met uw vriend A. (...), van wie u wist dat hij niet geloofde in islam. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat uw kennis van het christendom niet zo hoog was en dat u zichzelf alleen op een niveau vond dat u christelijke teksten of religieuze liedjes kon delen. Bovendien had u niet veel tijd, want was u maar twee maanden in Iran, quod non (cf. supra) (NPO p.20). Deze verklaring kan niet overtuigen. Wanneer uw bekeringsdrang werkelijk zo hoog was dat u met geen enkel risico nog rekening hield, gevaar of geen gevaar, dan kan immers verwacht

worden dat u in de periode na uw terugkeer uit Turkije met veel meer dan drie mensen over deze bekering zou gepraat hebben.

Dat er aan de manier waarop u uw geloof beleefde in Iran geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit enkele opvallende tegenstrijdigheden in uw relaas aangaande de religieuze bijeenkomsten die u bijwoonde in Jolfa. Zo beweerde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Jolfa vier à vijf keer deelnam aan een viering in een kerk (Vragenlijst CGVS, dd. 28/1/2020). Op het Commissariaat-Generaal daarentegen sprak u niet langer van vier of vijf, maar van slechts twee religieuze bijeenkomsten in Jolfa. Bovendien beweerde u dat deze doorgingen in het ouderlijk huis van uw vriend A. (...). U gaf hierbij expliciet te kennen dat het hier niet om een huiskerk ging (NPO p.16 en 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweerde u nooit voorheen gezegd te hebben dat deze bijeenkomsten in een (huis)kerk doorgingen (NPO p.20). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaring biedt echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden immers na afloop aan u voorgelezen en door u voor akkoord ondertekend. Bovendien gaf u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen geen problemen te hebben gekend voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien er noch aan uw bekering tot het christendom, noch aan de manier waarop u uw geloof beleefde in Iran enig geloof gehecht kan worden, kan evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de inval op uw werkplaats als gevolg van deze bekering en de problemen met de autoriteiten die u hierdoor gekend zou hebben. Dat er aan uw problemen in Iran geen geloof kan gehecht worden, blijkt bovendien uit het feit dat u over de inval op uw werkplaats zeer weinig details kon verstrekken. U wist niet hoeveel mannen van de Basij er op uw werkplaats naar u kwamen vragen en u heeft hier ook niet naar gevraagd bij uw vader (NPO p.10). U weet evenmin waarop uw vader zich baseerde toen hij zei dat u naar het buitenland moest vertrekken (NPO p.24). U beweert dat u volgens uw vader kon terugkeren naar Iran als zou blijken dat er niets aan de hand was, maar kan vervolgens niet zeggen wat er na uw vertrek uit Iran precies is gebeurd (NPO p.9). U kwam niet verder dan te stellen dat uw vader toen u van Turkije naar Griekenland ging een paar keer heeft gezegd dat er problemen geweest zijn (NPO p.9). U verklaarde deze onwetendheid door te stellen dat uw vader hier niet over wilde praten. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

In dit verband is het ook opmerkelijk dat u niet probeerde om na uw vertrek te weten te komen wat O. (...) precies tegen u had. U legde hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u enerzijds dat O. (...) u verschillende malen probeerde te bereiken via WhatsApp toen u pas in België was, maar dat u nooit heeft opgenomen (NPO p.10). U herhaalde deze stelling een tweede keer later in het persoonlijk onderhoud (NPO, p.20). Gevraagd of u niet wilde weten waarom O. (...) u probeerde te bellen, veranderde u plots uw versie van de feiten. U beweerde nu dat u een keer met O. (...) praatte, minder dan 2-3 minuten. O. (...) vroeg hoe het met u ging en waar u was en stuurde u achteraf een paar sms-jes via WhatsApp waar u nooit op antwoordde (NPO p.20). Gevraagd om de communicatie met O. (...) over te maken, stuurde u een WhatsApp screenshot door waaruit noch een telefoongesprek, noch communicatie via berichten blijkt. Er zijn op dit doorgestuurd screenshot enkel twee ingesproken berichten te zien, afkomstig van een niet nader geïdentificeerd nummer. Hieruit valt niet af te leiden wat de boodschap was die O. (...) u wilde overmaken.

Tot slot legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen af met betrekking tot uw religieuze activiteiten in België. Zo woonde u volgens uw verklaringen in maart en april 2020 elke zondag met meer dan 30 personen een misviering bij in een kerk in Turnhout. Bovendien volgde u tijdens deze periode ook wekelijks bijbelles. Nochtans gold er in België tijdens deze periode een verbod voor niet-essentiële verplaatsingen omwille van de quarantainemaatregelen naar aanleiding van het Covid-19 virus. Er was ook een samscholingsverbod voor mensen die niet in hetzelfde huishouden woonden. Aangezien de kerk van de 'City of the Living God' zich midden in het stadscentrum van Turnhout bevindt en er in die periode veelvuldige politiecontroles plaatsvonden, is het zeer onwaarschijnlijk dat zulke bijeenkomsten ongemerkt en ongestraft konden plaatsvinden. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat de Belgische regering enkel had bepaald dat mensen voor onnodige zaken het huis niet mochten verlaten. Uw gebed was volgens u geen onnodige zaak. Nochtans waren religieuze vieringen in België wel degelijk verboden bij ministerieel besluit tussen 23 maart 2020 en 30 juni 2020 (zie informatie dossier). Het feit dat u hiervan niet op de hoogte was, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw bewering in maart, april en mei wekelijks een eredienst bijgewoond te hebben. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde religieuze activiteiten in België ernstig in het gedrang.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name de onregelmatigheden in uw paspoort, uw tegenstrijdige verklaringen ivm uw verplaatsingen tussen Iran en Turkije, uw ongeloofwaardige bekering in Turkije, uw ongeloofwaardige vluchtmotieven en de twijfelachtige oprechtheid van uw religieuze activiteiten in België, noopt er bijgevolg toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat betreft uw Facebook- en uw instagramprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van juli 2018 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd beschreven, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande vaststellingen ongedaan kunnen maken. Uw legerdienstkaart, uw diploma's, karte melli en shenasnameh staven enkel uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Ook uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland staat hier niet ter discussie. De kopie van uw paspoort en de door u neergelegde foto waarop u te zien bent in een verder lege kerk werden hierboven al besproken. Hetzelfde geldt voor het WhatsApp screenshot dat u doorstuurde. De Perzische religieuze geschriften en de twee steunbrieven van pastoor H.M. (...) die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw bekering niet herstellen. Deze documenten hebben immers louter een ondersteunende functie en dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in uw zaak allesbehalve het geval is. Ook het feit dat u een doopattest heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Elke bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het protestantisme.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift "tot nietigverklaring en schorsing" in een enig middel op: "artikel 3 EVRM, schending artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 43/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in het Verdrag van Genève.

Met betrekking tot de motivering inzake zijn paspoort, zijn reizen en zijn verblijf in Iran, doet verzoeker gelden:

"Hierbij vergeet de verwerende partij dat verzoeker heeft meegewerkt tijdens de procedure en dat bij een kopie van zijn Iraans paspoort neerlegde.

Overigens is verzoeker niet geconfronteerd geweest met de vaststellingen van verzoeker aangezien hij slechts een keer gehoord is geweest op het CGVS zodat verzoeker niet de kans is geboden om de vaststellingen te weerleggen. Het staat echter niet ter discussie dat verzoeker wel degelijk een aantal keuren heen en weer heeft Gereisd naar Turkije en Iran. De algemene geloofwaardigheid van verzoeker komt hiermee dan ook niet op de helling te staan."

Inzake zijn bekeringstraject, geeft verzoeker vervolgens aan:

"Nochtans verklaarde verzoeker aangetrokken is geweest door het christendom omdat de mis van de christenen een feest is terwijl de bijeenkomsten van moslims enkel draaien om rouwen en huilen. Verzoeker heeft ook zijn afkeer van de islam verder onderbouwd door te verklaren dat islamitische landen allemaal oorlog hebben; Tevens verwees verzoeker naar problemen tussen sjiïeten en soennieten, mar het feit dat er separatisme bestaat en dat Turkije een stuk van zijn land wilt innemen. Verder verklaarde verzoeker ook dat zijn afkeer versterkt werd doordat verzoeker door zijn gelovige, religieuze familie werd afgewezen en min of meer geëxcommuniceerd omdat hij niet zoals hen dacht. Verzoekers verklaringen hieromtrent zijn geenszins oppervlakkig en toont wel degelijk de oprechtheid van zijn bekeringen aan".

Verzoeker stelt verder dat hij slechts kort werd ondervraagd over de IBC-kerk die hij in Turkije bezocht en voert aan:

"Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij verzoekers kerkbezoeken in twijfel trekt, maar wel dat verzoeker niet weet of de kerk een website heeft en (...)

waarvoor de afkorting IBC voor staat. Gezien het belang die de verwerende partij hieraan hecht, diende zij verzoeker dienaangaande grondiger verhoren, hetgeen niet is gebeurd".

Verder stelt verzoeker vast dat verweerder niet lijkt te betwisten dat hij kennis heeft over het christendom. Evenmin worden er twijfels geuit met betrekking tot zijn beleving van de christelijke waarden en zijn overtuiging.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift verder een aantal gedateerde Facebookfoto's waaruit blijkt dat hij in de periode van maart 2020 tot augustus 2020 weldegelijk bijeenkomsten bijwoonde. Eveneens voegt hij bij het verzoekschrift kopieën van documenten waarin delen van de bijbel worden geciteerd. Deze documenten zijn gedateerd en bevatten meer informatie met betrekking tot *"The City of Living God"*. Verzoeker voegt ook nog een verklaring *"To whom it may concern"* van pastoor H.M. van de voormelde kerk van 27 september 2020 bij het verzoekschrift. Hierin wordt bevestigd dat verzoeker is gedoopt en alle diensten en Bijbelstudies heeft bijgewoond. Dit document bevestigt dan ook de verklaringen die verzoeker aflegde bij het CGVS en de stukken die hij thans neerlegt.

Verzoeker benadrukt verder dat hij in de motivering inzake zijn Facebookprofiel geen motieven vindt met betrekking tot zijn vrees en het feit dat zijn vader tijdens diens actieve beroepsloopbaan werkte als militair, met name *"bij een instelling die het Iraanse leger en Sepah (IRGC) samenbrengt, (bestreden beslissing, pagin 1) Volgens verzoeker heeft de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met zijn profiel.*

Verzoeker kan zich niet verzoenen met de conclusie van de verwerende partij. De verwerende partij lijkt impliciet te erkennen dat verzoeker over kennis van het protestantisme beschikt waarbij dient te worden opgemerkt dat hij eveneens actief is op facebook en dan ook bijeenkomsten/lessen in België heeft bijgewoond.

(...)

Gezien verzoekers bekering heeft hij wel degelijk een risicoprofiel, te meer gezien de achtergrond van zijn vader.

De verwerende partij betwist evenmin het bestaan van vervolging van geloofsverzakkers wat overigens uitvoerig wordt uiteengezet in rapporten

(...)

Verzoeker heeft meer dan voldoende specifieke en zeer waarheidsgetrouwe verklaringen aan de dag gelegd dewelke als voldoende bewijs kunnen dienen. Verzoeker meent dat hij zijn gegronde vrees aannemelijk heeft gemaakt in het geval hij terug moet keren naar Iran.

Het is algemeen bekend dat christenen vervolgd worden in Iran. Dit wordt bevestigd door Algemeen Ambtsbericht Iran van maart 2019

(...)

Verder verwijst het rapport van de World Watch List 2020: naar de problematische situatie voor christenen in Iran. Uit dit rapport blijkt dat Iran maar liefst op de 9de plaats staat van gevaarlijkste landen voor christenen.

(...)

Uit het bovenstaande kan worden afgeleid dat het geweld tegenover christenen 62% bedraagt en de onderdrukking op de verschillende aspecten van het leven nooit lager is dan 84%. Iran wordt daarbij gecatalogeerd onder extreme onderdrukking.

Het kan dan ook niet worden verwacht van verzoeker om terug te keren naar Iran aangezien verzoeker gegronde redenen heeft om aan te nemen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn bekering.

Aan bovenstaande ernstige gevolgen die vervolgingen zullen uitlokken, kan dan ook in geen geval zomaar worden voorbijgegaan! Verzoeker loopt bij een terugkeer een reëel gevaar voor vervolging en kan in geen geval worden teruggestuurd naar Iran.

Zelfs zo de Iraanse overheid niet op de hoogte zou zijn van de bekering van verzoeker tot het christendom, quod non, is het bij terugkeer naar Iran voor verzoeker onmogelijk zijn geloof verder vrij te kunnen belijden.

Dit blijkt ook uit volgend artikel van 29 december 2019

(...)

Aangezien verzoeker in België vrij is zijn nieuw geloof te belijden en inmiddels gedoopt: is als christen, is een terugkeer naar Iran voor hem dan ook onmogelijk geworden.

De kans is dan ook zeer reëel dat wanneer verzoeker terug zou keren naar het land van herkomst, hij het slachtoffer zal worden van vervolging en geweld door het regime.

Gelet op het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat verzoekers bekering geen opportunistisch karakter vertoont en dat zijn bekering oprecht is. Verzoekers vrees is wel degelijk reëel.

Het enig middel is gegrond."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2. Foto's verzoeker (bijeenkomsten/lessen maart — augustus 2020)

3. Documenten 'The City of the Living God' (periode januari-juni 2020)

4. Brief van de pastor H.M. (...) van 'The City of Living God Church' d.d. 27.09.2020".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert in het geheel niet op welke wijze artikel 51/8 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dat betrekking heeft op het afnemen van een verklaring van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, *in casu* en in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker duidt evenmin hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het onderzoek dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voert na de ontvangst van het volgend verzoek dat op grond van artikel 51/8 werd overgezonden, te dezen en in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. In de bestreden beslissing wordt in dit kader vooreerst met recht gemotiveerd dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen danig wordt ondermijnd doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal verplaatsingen dat hij maakte tussen Iran en Turkije, over de duur van zijn laatste verblijf in Iran en over zijn vertrekdatum, alsmede dat zijn verklaringen dienaangaande niet stroken met het door hem neergelegde paspoort en dat hij hiervoor geen dienstige uitleg verschaftte. De motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen luiden als volgt:

“U legde vooreerst tegenstrijdige verklaringen af over het aantal verplaatsingen dat u maakte tussen Iran en Turkije, over de duur van uw laatste verblijf in Iran en over de datum waarop u de laatste keer Iran verliet. Zo gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal tot twee maal toe aan dat uw definitieve vertrek uit Iran plaatsvond twee maanden nadat u vanuit Turkije naar Iran was teruggekeerd (NPO p.16, NPO p.20). In werkelijkheid was u echter veel langer dan twee maanden in Iran. Uw terugkeer naar Iran vanuit Turkije vond volgens uw eigen verklaringen immers plaats in de periode van het offerfeest van 1397 (het offerfeest viel dat jaar op 21 t.e.m. 24 augustus 2018, zie info dossier). Dit stemt overeen met de stempels in uw paspoort, die aangeven dat u vanuit Turkije naar Iran terugkeerde op 20 augustus 2018. Volgens uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken gaf u twee verschillende data van vertrek uit Iran op. Bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal gaf u aan uit Iran te zijn op 22 december 2018 (Vragenlijst CGVS, dd. 03/09/2019, vraag 3.5, p.3). Daarnaast gaf u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken tevens te kennen uit Iran vertrokken te zijn in de maand januari van 2019 (verklaring DVZ, vraag 37). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer te zijn vertrokken zes of zeven dagen voor Kerstmis 2018 (Notities persoonlijk onderhoud - NPO, dd. 09/07/2020, p.4). Ofschoon u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf met de hulp van een smokkelaar via de bergen (illegaal) de grens met Turkije te zijn overgestoken, geeft een stempel op uw paspoort daarentegen aan dat u op 6 december 2018 legaal het land verliet (NPO, p. 17). U gaf in dit verband te kennen dat deze datum in uw paspoort één of twee dagen later door de smokkelaar moet zijn aangebracht, wat op zich maar weinig overtuigt (NPO, p. 14). Ongeacht de tegenstrijdigheden aangaande uw vertrekdatum en de wijze van vertrek uit Iran betekent dit dat u niet twee maar bijna vier maanden in Iran verbleef voor uw definitieve vertrek. Uw verklaringen over uw andere verplaatsingen tussen Iran en Turkije zijn bovendien inconsistent met de stempels in uw paspoort. Zo beweerde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u in totaal slechts twee keer heen en weer reisde tussen Iran en Turkije reisde (eenmaal als toerist en eenmaal om er te werken) en dat de derde reis van Iran naar Turkije uw definitieve vertrek uit Iran markeerde. Na uw terugkeer op 20 augustus 2018 (periode van offerfeest) probeerde u volgens uw eigen verklaringen terug te keren naar Turkije maar werd u tegengehouden aan de grens omdat u geen geldig visum had (NPO p. 11, NPO p.18). Deze mislukte poging komt overeen met een door de Iraanse autoriteiten vernietigd paspoortstempel op 12/11/2018. Uw paspoortstempels geven echter aan dat u een derde keer heen en weer reisde tussen Iran en Turkije van 2 tot 4 september 2018. Het feit dat zowel Iran als Turkije u toelieten om in september 2018 op en af te reizen, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u na augustus 2018 door visumproblemen niet kon terugkeren naar Turkije niet ten goede. Dit geldt des te meer doordat u tijdens uw gehoor op geen enkel moment gewag maakte van deze tweedaagse verplaatsing tussen Iran en Turkije in september 2018. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling te staan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij eenvoudigweg benadrukt dat hij heeft meegewerkt door een kopie van zijn paspoort neer te leggen en dat niet betwist wordt dat hij enkele malen over en weer reisde tussen Iran en Turkije, dient te worden opgemerkt dat hij hiermee in het geheel geen afbreuk kan doen aan de veelheid aan voormelde, concrete vaststellingen.

Dat verzoeker met deze vaststellingen niet werd geconfronteerd, doet verder geenszins afbreuk aan het bestaan ervan. Het doen van dergelijke vaststellingen is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Verweerder is er daarenboven geenszins toe gehouden om de verzoeker om internationale bescherming reeds op voorhand in kennis te stellen van en te confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing zal worden gebaseerd. In zoverre verweerder verzoeker overeenkomstig artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Bovendien is het in het geheel niet ernstig van verzoeker om verweerder te verwijten dat hem de kans niet werd geboden om de voormelde vaststellingen te verhelderen doch om hierover vervolgens zelf niet de minste verdere duiding te verstrekken. Verzoeker had hiertoe immers ruimschoots de kans middels het onderhavige verzoekschrift. Daar hij nalaat omtrent het voorgaande ook maar enige verdere en dienstige uitleg te verstrekken, blijven de voormelde vaststellingen te dezen onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom en daardoor problemen zou riskeren en een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld:

“Bovendien dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagde om uw bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken. U legde in dit verband namelijk verschillende onaannemelijke en inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u enerzijds dat noch uzelf, noch uw familie in de islam geloofden, dat u deze religie ook niet praktiseerde en dat er in uw familie enkel naar de moskee gegaan werd omdat de Iraanse cultuur dat vereiste (NPO p.4). Gevraagd waarom u zich, gezien uw achtergrond als ongelovige, bij uw bezoek in Turkije interesseerde in het geloof dat uw vriend M. (...) aanhing, antwoordde u even later dat iedereen op zoek is naar een manier van leven, een religie en dat een leven zonder religie niet mogelijk is (NPO p.17). Voor iemand die zelf nooit enige religie praktiseerde is dat een hoogst opmerkelijke uitspraak. Uw verklaringen aangaande uw bekering blijven verder ook enorm oppervlakkig en geven geenszins de indruk van een diepgaande geloofsovertuiging. Zo stelde u aangetrokken te zijn door het christendom omdat de mis van de christenen een feest is terwijl de bijeenkomsten van moslims enkel draaien om rouwen en huilen (NPO p.17). Dit is weinig ernstig. U onderbouwde uw afkeer van de islam verder door te stellen dat islamitische landen allemaal oorlog hebben. U verwees naar problemen tussen sjiïeten en soennieten, naar het feit dat er separatisme bestaat en dat Turkije een stuk van uw land wilt innemen (NPO p.17). Deze verklaringen zijn echter zeer oppervlakkig en weinig concreet en doorleefd. U verklaarde daarnaast ook dat uw afkeer van de islam werd versterkt doordat u door uw gelovige, religieuze familie werd afgewezen en min of meer geëxcommuniceerd omdat u niet zoals hen dacht (NPO p.17). Dit is in tegenspraak met uw eerdere verklaring dat uw familie net zomin als u in de Islam geloofde (NPO p.4). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid werd gewezen, beweerde u plots dat het de tweedegraadsfamilie was die uit uitsloot, de tantes en ooms. Als ze iedereen uitnodigden, nodigden ze u nooit uit (NPO p.17). Ook dit is weinig ernstig: als uw gebrek aan geloof in islam werkelijk de reden zou zijn voor uw excommunicatie door uw

tweedegraadsfamilie, zouden uw ouders, die evenmin als u geloofden in islam, evenmin uitgenodigd worden op deze bijeenkomsten. U beweerde daarentegen dat u als enige van de familie niet uitgenodigd werd. Nogmaals gevraagd om het verschil tussen uw nieuwe geloof en de islam uit te leggen, verklaarde u dat u in de islam nooit liefde en vriendschap zag (NPO p.22). Deze stroeve verklaringen aangaande de redenen voor uw beweerde bekering naar het christendom, ondermijnen de oprechtheid ervan."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich in deze immers tot een loutere herhaling en bevestiging van zijn voormelde, eerder afgelegde verklaringen. Hiermee doet hij in het geheel geen afbreuk aan de voorgaande, pertinente, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat de geloofwaardigheid en de oprechtheid van verzoekers beweerde bekering worden ondermijnd door verzoekers inconsistente, onaannemelijke, oppervlakkige en stroeve verklaringen omtrent de redenen voor zijn bekering.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"De oprechtheid van uw bekering komt verder ook in het gedrang doordat u, ondanks het feit dat u de IBC-kerk in Turkije gedurende in totaal ongeveer zes maanden elke zondag bezocht, zeer weinig over de IBC-kerk in Istanbul wist te vertellen. Zo wist u niet waar de afkorting IBC voor staat (NPO p18), wist u niet of de kerk een website had (NPO p18) en kon u ook niet vertellen of deze kerkgemeenschap een bepaald symbool had of een vlag (NPO p24). Zowat de enige informatie die u over de IBC-kerk kon geven, was dat ze zich in de wijk Aksaray bevond, recht tegenover de ambassade van Groot-Brittannië (NPO p.16). Volgens informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, telt de International Baptist Convention (www.ibc-churches.org) geen enkele eigen kerkgemeenschap in Istanbul of Turkije. U gaf evenmin aan dat het hier om een baptistenkerk zou gaan. U slaagde er voorts ook niet in enig begin van bewijs neer te leggen ter staving van uw religieuze activiteiten in Turkije. Ofschoon u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal aangaf over foto's van uw religieuze activiteiten in Turkije, alsook over een geheugenkaart met liedjes, videofragmenten en teksten van deze kerk te beschikken, slaagde u er evenmin in deze voor te leggen (NPO, p. 19). Dit ofschoon u herhaaldelijk werd aangemaand deze over te maken aan het Commissariaat-Generaal. U stuurde weliswaar een foto door waarop uzelf te zien bent in een verder lege kerk. Aan deze foto kan echter geen enkele bewijswaarde toegekend worden, aangezien deze niet gelinkt is aan uw verblijf in Turkije en om het even waar ter wereld gemaakt kan zijn. Gevraagd of u naast het voornoemde beeldmateriaal ook documenten kon voorleggen die uw bekering tot het christendom in de IBC-kerk in Turkije zouden kunnen staven, antwoordde u dat dit niet mogelijk was omdat Iraniërs in Turkije niemand mogen dopen. U beweerde daarnaast ook over de telefoonnummers van S. (...) en de pastoor uit Turkije te beschikken, maar hen niet te kunnen vragen om een brief omdat hun kerk geen aanbevelingsbrieven mag schrijven (NPO p19). U wist echter niet te vertellen door wie en om welke reden zo'n verbod was ingesteld. Gezien het belang die deze documenten zouden kunnen hebben voor het ondersteunen van uw verzoek, kan er van u verwacht worden dat u zich minstens zou geïnformeerd hebben over de redenen voor dit verbod. Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt het ongeloofwaardig dat u in de IBC-kerk in Aksaray, Istanbul gedurende zes maanden wekelijks een misviering zou bijgewoond hebben. Hierdoor kan ook aan uw bekering in Turkije geen enkel geloof meer gehecht worden."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich er immers toe te poneren dat hij inzake het voorgaande niet grondig genoeg zou zijn ondervraagd. Dit kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit de voormelde passages in het gehoorverslag blijkt namelijk genoegzaam dat verzoeker nagenoeg niets wist te vertellen over de IBC-kerk die hij maandenlang zou hebben gefrequenteerd in Istanbul. Hij wist niet waarvoor de afkorting IBC staat, wist niet of de kerk een website had en kon niet aangeven of deze kerk een bepaald symbool of vlag had. De vaststelling inzake het gegeven dat zijn verklaringen bovendien in strijd zijn met de informatie van verweerder waaruit blijkt dat de IBC-kerk geen kerkgemeenschap in Istanbul of Turkije kent, laat verzoeker verder ongemoeid. Ook de motieven inzake het ontbreken van bewijzen en zijn gebrek aan interesse in dit kader, laat verzoeker volledig onverlet. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd overeind. Deze motieven volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende kerkbezoeken in Turkije. Nochtans zouden deze een cruciale rol hebben gespeeld in en ten grondslag hebben gelegen van zijn bekering tot het christendom.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Aangezien aan uw bekering tot het christendom geen geloof meer kan gehecht worden, kan evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen met de autoriteiten die u zou ondervonden hebben bij uw grensovergang van Turkije naar Iran (omwille van het bezit van een bijbel) en uw problemen met de autoriteiten in Iran zelf (omwille van uw bekeringsdrang)."

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht vastgesteld dat ook verzoekers verklaringen over de problemen en vervolgingsfeiten die hij ten gevolge van zijn bekering zou hebben ondervonden geloofwaardigheid ontberen aangezien deze worden gekenmerkt door verscheidene tegenstrijdigheden, inconsistenties, vaagheden en onaannemelijkheden.

Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Zo is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u het niet nodig vond om na te gaan hoe uw vriend O. (...) dacht over bekeerlingen, voor u hem over uw eigen bekering vertelde (NPO p.23). U wist dat O. (...) erg gelovig was en dat hij deelnam aan verschillende religieuze feesten en rituelen. Bovendien wist u dat hij lid was van de Basij. U wist ook dat de Basij in het algemeen erg gelovig zijn en dat zij gehecht zijn aan hun standpunt dat bekeren naar het christendom niet mag (NPO p.23). U weet ook dat zij hardhandig optreden tegen personen die blijven weigeren terug te keren of zich te ‘herbekeren’ tot de islam (NPO, p. 23). U was er zich ook terdege van bewust dat een openlijke bekeringsdrang niet aanvaard wordt door de Iraanse autoriteiten. Zo verklaarde u, gevraagd waarom u een bijbel bij zich had bij het oversteken van de Turks-Iraanse grens, dat het bezit van een bijbel niet strafbaar is in Iran, tenzij iemand begint de Blijde Boodschap te verspreiden (NPO p.18). In het licht van dit door u gekende risico is het dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat u het risico zou nemen om christelijke liedjes af te spelen in het bijzijn van O. (...) en dat u O. (...) openlijk zou vertellen over uw bekering en uw kerkbezoek in Turkije, zonder zelfs maar na te gaan wat O. (...)’s persoonlijke standpunt was over bekeerlingen. U rechtvaardigde dit roekeloze gedrag door te stellen dat O. (...) een vriend van u was en dat u nooit had kunnen vermoeden dat hij u in problemen zou brengen (NPO p.20). Bovendien was het uw plicht als christen om uw geloof bekend te maken. U moest dit doen, gevaar of geen gevaar (NPO p.23). Deze verklaring valt echter niet in overeenstemming te brengen met de constatacie dat u, op uw familie na, slechts drie personen in Iran inlichtte over uw bekering. Behalve O. (...) en uw neef A.R. (...), met wie u dagelijks werkte, praatte u enkel over uw bekering met uw vriend A. (...), van wie u wist dat hij niet geloofde in islam. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat uw kennis van het christendom niet zo hoog was en dat u zichzelf alleen op een niveau vond dat u christelijke teksten of religieuze liedjes kon delen. Bovendien had u niet veel tijd, want was u maar twee maanden in Iran, quod non (cf. supra) (NPO p.20). Deze verklaring kan niet overtuigen. Wanneer uw bekeringsdrang werkelijk zo hoog was dat u met geen enkel risico nog rekening hield, gevaar of geen gevaar, dan kan immers verwacht worden dat u in de periode na uw terugkeer uit Turkije met veel meer dan drie mensen over deze bekering zou gepraat hebben.

Dat er aan de manier waarop u uw geloof beleefde in Iran geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit enkele opvallende tegenstrijdigheden in uw relaas aangaande de religieuze bijeenkomsten die u bijwoonde in Jolfa. Zo beweerde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Jolfa vier à vijf keer deelnam aan een viering in een kerk (Vragenlijst CGVS, dd. 28/1/2020). Op het Commissariaat-Generaal daarentegen sprak u niet langer van vier of vijf, maar van slechts twee religieuze bijeenkomsten in Jolfa. Bovendien beweerde u dat deze doorgingen in het ouderlijk huis van uw vriend A. (...). U gaf hierbij expliciet te kennen dat het hier niet om een huiskerk ging (NPO p.16 en 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweerde u nooit voorheen gezegd te hebben dat deze bijeenkomsten in een (huis)kerk doorgingen (NPO p.20). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaring biedt echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden immers na afloop aan u voorgelezen en door u voor akkoord ondertekend. Bovendien gaf u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen geen problemen te hebben gekend voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien er noch aan uw bekering tot het christendom, noch aan de manier waarop u uw geloof beleefde in Iran enig geloof gehecht kan worden, kan evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de inval op uw werkplaats als gevolg van deze bekering en de problemen met de autoriteiten die u hierdoor gekend zou hebben. Dat er aan uw problemen in Iran geen geloof kan gehecht worden, blijkt bovendien uit het feit dat u over de inval op uw werkplaats zeer weinig details kon verstrekken. U wist niet hoeveel mannen van de Basij er op uw werkplaats naar u kwamen vragen en u heeft hier ook niet naar gevraagd bij uw vader (NPO p.10). U weet evenmin waarop uw vader zich baseerde toen hij zei dat u naar het buitenland moest vertrekken (NPO p.24). U beweert dat u volgens uw vader kon terugkeren naar Iran als zou blijken dat er niets aan de hand was, maar kan vervolgens niet zeggen wat er na uw vertrek uit Iran precies is gebeurd (NPO p.9). U kwam niet verder dan te stellen dat uw vader toen u van Turkije naar Griekenland ging een paar keer heeft gezegd dat er problemen geweest zijn (NPO p.9). U verklaarde deze onwetendheid door te stellen dat uw vader hier niet over wilde praten. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

In dit verband is het ook opmerkelijk dat u niet probeerde om na uw vertrek te weten te komen wat O. (...) precies tegen u had. U legde hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u enerzijds dat O. (...) u verschillende malen probeerde te bereiken via WhatsApp toen u pas in België was, maar dat u nooit heeft opgenomen (NPO p.10). U herhaalde deze stelling een tweede keer later in het persoonlijk onderhoud (NPO, p.20). Gevraagd of u niet wilde weten waarom O. (...) u probeerde te bellen, veranderde u plots uw versie van de feiten. U beweerde nu dat u een keer met O. (...) praatte, minder dan 2-3 minuten. O. (...) vroeg hoe het met u ging en waar u was en stuurde u achteraf een paar sms-jes via WhatsApp waar u nooit op antwoordde (NPO p.20). Gevraagd om de communicatie met O. (...) over te maken, stuurde u een WhatsApp screenshot door waaruit noch een telefoongesprek, noch communicatie via berichten blijkt. Er zijn op dit doorgestuurd screenshot enkel twee ingesproken berichten te zien, afkomstig van een niet nader geïdentificeerd nummer. Hieruit valt niet af te leiden wat de boodschap was die O. (...) u wilde overmaken."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing en ten aanzien van verzoekers voorgehouden activiteiten in België met recht gemotiveerd:

"Tot slot legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen af met betrekking tot uw religieuze activiteiten in België. Zo woonde u volgens uw verklaringen in maart en april 2020 elke zondag met meer dan 30 personen een misviering bij in een kerk in Turnhout. Bovendien volgde u tijdens deze periode ook wekelijks bijbelles. Nochtans gold er in België tijdens deze periode een verbod voor niet-essentiële verplaatsingen omwille van de quarantainemaatregelen naar aanleiding van het Covid-19 virus. Er was ook een samscholingsverbod voor mensen die niet in hetzelfde huishouden woonden. Aangezien de kerk van de 'City of the Living God' zich midden in het stadscentrum van Turnhout bevindt en er in die periode veelvuldige politiecontroles plaatsvonden, is het zeer onwaarschijnlijk dat zulke bijeenkomsten ongemerkt en ongestraft konden plaatsvinden. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat de Belgische regering enkel had bepaald dat mensen voor onnodige zaken het huis niet mochten verlaten. Uw gebed was volgens u geen onnodige zaak. Nochtans waren religieuze vieringen in België wel degelijk verboden bij ministerieel besluit tussen 23 maart 2020 en 30 juni 2020 (zie informatie dossier). Het feit dat u hiervan niet op de hoogte was, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw bewering in maart, april en mei wekelijks een eredienst bijgewoond te hebben. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde religieuze activiteiten in België ernstig in het gedrang."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij een aantal gedateerde foto's neerlegt om te staven dat hij in de voormelde periode weldegelijk bijeenkomsten bijwoonde, dient immers te worden opgemerkt dat aan deze foto's niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht en dat zij eerder van aard zijn om verder afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn geloofsactiviteiten in België.

Vooreerst legt verzoeker van deze foto's slechts afdrucken neer en zijn zowel foto's als afdrucken vatbaar voor manipulatie. Verder kunnen dergelijke foto's in scène gezet zijn, kan de datum op dergelijke foto's eenvoudigweg worden veranderd en bieden zij als dusdanig geenszins uitsluitel omtrent het ogenblik waarop zij zouden zijn genomen.

Bovendien blijkt dat hetgeen op de foto's wordt afgebeeld in het geheel niet kan worden gerijmd doch manifest in strijd is met de verklaringen die verzoeker eerder aflegde omtrent de bijeenkomsten die hij in België zou hebben bijgewoond en waarvan hij heden bewijs wilt leveren. Verzoeker beweerde eerder immers duidelijk dat zij bij deze bijeenkomsten over het algemeen met dertig personen waren, dat tijdens de voormelde periode bijna iedereen naar de kerk kwam en dat slechts een paar personen niet kwamen. Op geen enkele van de neergelegde foto's worden echter dertig personen afgebeeld. Op het gros van de foto's zijn er zelfs veel minder dan 30 aanwezigen. Bovendien verklaarde verzoeker over de bijeenkomsten die plaatsvonden gedurende de voormelde periode dat de deelnemers mondmaskers gebruikten en de nodige afstand hielden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.22). Nochtans draagt niemand op de heden neergelegde foto's een mondmasker en wordt hierop de nodige afstand door de deelnemers kennelijk niet gerespecteerd. Eveneens gaf verzoeker aan dat gedurende deze periode het avondmaal dat zij normaal samen nuttigden niet doorging (*ibid.*, p.22). Ook dit is manifest in strijd met hetgeen wordt afgebeeld op de foto's.

Gelet op het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn geloofsactiviteiten in België.

Hoe dan ook kan omtrent deze activiteiten worden opgemerkt dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, zij klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Wat betreft uw Facebook- en uw instagramprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van juli 2018 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd beschreven, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zoverre hij in dit kader verwijst naar het beroepsverleden van zijn vader en poneert dat hij ten gevolge hiervan een risicoprofiel vertoont, kan namelijk niet worden ingezien hoe zulks een ander licht zou kunnen werpen op de voormelde motieven. Verzoeker laat na om in dit kader ook maar enige verdere duiding te verstrekken en werkt op generlei wijze uit dat of op welke wijze het beroepsverleden van zijn vader in zijner hoofde een verhoogd risico zou teweegbrengen. Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker zulks gedurende zijn procedure internationale bescherming nooit eerder vermeldde. Nergens maakte hij ook maar enige melding van een ten aanzien van of aan zijn vader gerelateerd(e) vrees of risico. Dat hij heden plots op algemene wijze beweert dat hij ingevolge het beroepsverleden van zijn vader een verhoogd risico zou lopen, dit zonder dit ook maar enigszins te onderbouwen of uit te werken, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor christenen in Iran voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De benevens de reeds hoger besproken foto's door verzoeker neergelegde stukken en documenten kunnen tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, en mede gelet op het voorgaande, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande vaststellingen ongedaan kunnen maken. Uw legerdienstkaart, uw diploma's, karte melli en shenasnameh staven enkel uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Ook uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland staat hier niet ter discussie. De kopie van uw paspoort en de door u neergelegde foto waarop u te zien bent in een verder lege kerk werden hierboven al besproken. Hetzelfde geldt voor het WhatsApp screenshot dat u doorstuurde. De Perzische religieuze geschriften en de twee steunbrieven van pastoor H.M. (...) die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw bekering niet herstellen. Deze documenten hebben immers louter een ondersteunende functie en dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in uw zaak allesbehalve het geval is. Ook het feit dat u een doopattest

heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Elke bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het protestantisme.”

Ook de documenten die verzoeker benevens de hoger besproken foto's bij het verzoekschrift voegt, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Wat betreft de “Sermon notes” die in bijlage 3 bij het verzoekschrift worden gevoegd, dient te worden opgemerkt dat dit documenten betreffen die met een computer zijn opgemaakt en waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Het betreffen documenten die door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer kunnen zijn aangemaakt en afgedrukt. Hoe dan ook wordt verzoeker in deze documenten nergens genoemd en kan hieruit hoegenaamd niet worden afgeleid dat hij bij de betreffende preken aanwezig zou zijn geweest, zodat zij geen ander licht kunnen werpen op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Aan de nieuwe steunbrief van pastoor H.M., die overigens een nagenoeg identieke inhoud heeft als diens reeds eerder neergelegde steunbrief van 5 juli 2020, kan, net als aan diens eerder neergelegde steunbrieven, geen bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst wordt deze brief slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Bovendien blijkt de handtekening op dit stuk duidelijk door middel van een kopie op dit stuk te zijn geplakt zodat het lijkt te zijn gemanipuleerd. Deze brief vertoont, net als de voorgaande brieven, hoe dan ook een kennelijk gesolliciteerd karakter en werd uitdrukkelijk opgesteld ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om deze aan te wenden in zijn procedure internationale bescherming. Aan dergelijke brieven kan hoogstens een ondersteunende werking worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardige en overtuigende bekering en een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter in het geheel niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent deze elementen te herstellen, vormen zij geen indicatie voor de ernst en de oprechtheid van het religieuze engagement van de betrokkene en sluiten zij niet uit dat diens engagement is ingegeven vanuit opportunistische overwegingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT